

ČUK na PALCI.

vsak četrtek. — Uredništvo in upravljanje v Gorici, Via C. Favetti 9. — Tiska Narodna Tiskarna. — Izdajatelj in odgov. urednik FRANCE BEVK
oglasom: 1 milim. visočine v širini enega stolpa L. — 80, za trgovske reklame, bančne obvestila, poslana, vabila, naznanila itd. vsaka vrsta L. 1.—
Celoletna naročnina L. 15.— Za inozemstvo L. 22.50.

to IV. GORICA, četrtek dne 23. aprila 1925. št. 17.

Hindenburg želi na prestol - da bo morija, da bo pokolj.

li smo, da bo miren,
žene sabljo v kot,
ko naj mož pozabi,
il velik je gospod.
je pomel kanone,
načrte del je v kraj,
Viljem še je v glavi,
stori njegov migljaj.

Hindenburg brez njega kihnil
ni do danes še nikdar,
čaka samo, če ponudi
se mu prilika na udar.
In bajé — vsa javnost pravi —
da predsednik bil bi rad,
to je Viljemova želja,
rad bi car bil še enkrat.

Ce izvoljen general bo
in da enkrat že sedi,
vsako delo po nasvetu
Viljema samo stori.
In tako se bo zgodilo,
da bo Nemčija kot prej,
le da vladal jo bo cesar
potom sluge zanaprej.

Čuk na palci je prepričan,
da je zagotovljen »mir«,
ki še pes ga ne povoha,
ki mu boter je prepri.
Mislimo, da nemško ljudstvo
ne posadi ga na tron,
bil mu svet le bajonet je,
evangelij pa kanon.

Gorica, dne 23. aprila.

»Na Balkanu vre. Dvojno je mogoče, ali bo vojska ali pa je ne bo. Tako je začel duhoviti uvodnik starega lista v starih dobrih časih. Danes je skoro isti položaj. »Na Balkanu vre. Dvojno je mogoče. Ali bo revolucija ali ne bo. Čuk na palci pravi, da revolucije ne bo. Kajti kar je že, tega ne more več biti. Na Balkanu ni nehala niti vojna niti revolucija že lep čas sem. Evropska modrost, ki je ustvarila in ohranila Albanijo, kot kako dragoceno starino, se je že stokrat blamirala. Albanija je nogometna žoga za politične športnike. Enkrat jo eden dobi v nos, pa zopet drugi. Največ pa trpi vendarle žoga, namreč Albanci sami. Kdaj bodo ti tako pametni, da bodo nagnali športnike, a raje poslušali Čuka na palci?«

Grki so danes toliko potolčeni, da lepo celijo svoje rane in so mirni. Jugoslavija je vftaknila v keho vse, kar preveč smrdi po revoluciji, da premišlja ob vinu in tamburici, kako minljive so kraljevske sanje. Tem lepša in boljša tla so v Bolgariji. Ves »civilizirani« svet je svoječasnno pozdravil umor Stambulijskega, ker je bil radi svojih idej na poti kapitala in imperijalizmu. Danes se isfi »civilizirani« svet izgraža nad dejanji teroristov v Sofiji. Čuk na palci ni niti za eno niti za drugo in obsoja najodločnejše vse, če bi kaj pomagalo. Ve pa tudi, da so bombe in peklenški stroji iznajdba onih, ki se nad njimi danes zgražajo. Vendar moramo reči, da je bolgarska vlada zelo dobra, zelo milostna. Za žrtve v cerkvi sv. Nedelje in za napad na kralja, je v teku 24 ur pomorila samo 3000 ljudi, ki sicer tega napada niso izvršili, ampak vlada misli, da bi ga bili lahko izvršili, zato morajo dati glavo. Če bi bilo vseh 3000 umorjenih ljudi po vladinem receptu res izvršilo svojo dolžnost tako, kot je ni, bi ne bilo nikogar več, ki naj bi bil izvršil nad njimi smrtno obsodbo. Lep vzgled vlade pa bo lahko v bodoče v svarilo vsem onim, ki se iz bojazni nočejo vdeleževati terorističnih ak-

cij, ker bodo vedeli, da lažje ubežijo smrti, če kaj storijo kot če nič ne storijo. Evropska kultura in civilizacija nastaja zopet za eno lepo sytnjarijo bogatejši.

Čuk na palci.

V vlaku.

»Kam se peljete, gospa?«

»V Trst.«

»Ali ni to čudno, jaz se peljem pa v Videm.«

»Kaj gre ta vlak v Videm?«

»Ne vem natančno. Kaj gre ta vlak v Trst?«

»Zdaj res tudi jaz ne vem. Kaj boste vi storili?«

»Počakal bom. Če izstopite vi, ostanem jaz; če ostanete vi, izstopim jaz; na ta način se gotovo ne bomo zmotili.«

B. Nusič — Karlo:

Pafnucius.

Vročina, da se Bog usmili. Ozračje žari, drevje trepeče v vročini. Potoček in reka sta suha. Nad napol prazno strugo reke kroži leno ptica, mlinsko kolo se otožno in s težavo vrti.

Pri mlinu je nekoliko živahnije, težaki si zakrivajo z roko oči in se gnetejo okrog mlinskega kolesa, da se vsaj malo ohladijo.

Spodaj pri potoku stoje osli. Sedla so jim zlezla čisto na trebuh. Nekateri so se zlekli po tleh, raztegnili vse štiri od sebe in se valjajo po pesku. Koliko truda, koliko udarcev z bičem bo še treba, predno jih zopet otovorijo.

Po cesti se bliža popotnik; zmučen je in tako potrt, kakor more biti potrt najžalostnejši človek na tem smešno-brickem svetu. Mukoma je prisopel do mlina, vprašal je mlinarja in težake za most čez reko. Nejevoljno so zamrmrali: »Pojdi tam... po stezi!«

Popotnik je odšel po stezi in prišel do potoka. Nato je vprašal osle.

Ti pa se niso ganili, ostali

so, kakor so že bili in le nerazločno godrnjali. Le zadnji je nekoliko dvignil eno uho.

Tedaj je potnik vprašal zadnjega — gotovo je bil najimennitnejši med vsemi — in je dobil žalostni odgovor:

»Brvi ni nobene. Moraš prebresti!«

»O, ti presneta smola! Na noben način ne morem v vodo.«

Osel je nekoliko pomislil, dvignil je še ostalo uho — nato se je leno dvignil in ponudil potniku svoj hrbet.

»Skoči name«, mu je zapovedal, »te bom jaz prenesel čez!«

Tolika velikodušnost je presenetila popotnika. Ko ga je na drugi strani reke zopet razjahal, mu je rekel:

»Veliko uslugo si storil meni in sebi, dobra žival. Poslušaj, jaz nisem navaden potnik, temveč sem gospodar usode in potujem po svetu, da plačujem dobro in kaznujem hudo. Tebi se moram zahvaliti. Kaj si želiš?«

Osel je dvignil ušesa in se je razveselil, da mu bo usoda naklonila toliko ugodnost. Vendar ni bil še odločen, kaj naj reče. Končno se je vendar

domislil to, kar si more samo osel želeči.

»Sit sem že tega oslovskajivljenja. Če moreš, naprij mene človeka.«

Popotnik je zamrmral nad čuden izrek, napravil tri kroge nad oslovo glavo in je trikrat zaklical: »Spremeni se!«

In osel je postal človek, se je imenoval Pafnucius, je v bližnje mesto in se je tadel, da bi se skril, ker je bil včeraj osel. Hodil je po ulici in se vstavil na nekem odjemnem vogalu. Neodločen je bil kam naj se poda. Mnogo ljudi je hitelo mimo njega: mušjice, žene in otroci. Marsikaj je stokal in vzdihoval pabremenom, drugi so hiteli svojih opravilih dalje, drugi zopet so pohajali brez sklenekaterj so šepetali, drugi pa pet kričali, tam je nekdo tiskal voziček pred seboj, drugi zopet za seboj. Kaj naj Pafnucius počne? Zrl je v izložbo. Zagledal je podajalca, sklonjenega nad krami, njegov prst je trepetal nad papirjem, ustnice so stlele pri štetju, in čelo je nagubano.

»To ni zame!« je pomislil Pafnucius. »S tem se ne bavim.«

Šel je dalje in obstal je pri neko delavnico. V nji je delavec. Roke so bile raskave in umazane od poravnega. Dvigal je kladivo, bilo je težje kot sedlo, ki ga je nosil Pafnucius.

»Ne«, je pomislil Pafnucius, »če bi moral opravljati to delo, bi bilo pač boljše, da ostal osel.«

Napravil je nekaj korakov dalje in se zazrl v veliko ogledalo. Videl je človeka, ki je del pri mizi, na kateri je bilo vse polno papirjev. Moje je zataknil pero za uho, tignil k sebi čašo kave in žgal viržinko. Sedel je in ogledoval dim svoje cigare, zdelo se je, da je zelo zadovoljen, kadar se mu posreči kak oblaček.

»Prosim vas, kdo pa je to mož, tu«, je vprašal Pafnucius nekega človeka. »Kaj delate, kako se imenujete, take vrste ljudje?« — Kajti vse to, kar tukaj videl, je oslu zelo všeč.

»Ta mož? — To je uradnik.«

»Zelo lep poklic«, je rekel Pafnucius.

Stopil je v veliko hišo (rečejo mu, da je to vladna hiša) in hotel je k šefu.

V četrtni je čakal po sedem ur, da bi ga pustili k šefu s pravo oslovsko potrpežljivostjo je čakal, dokler

služabnikom dovolj in so peljali k predstojniku. Pafnucius je pričel nervozgovoriti, končno se je venaj ojunčil in vprašal za vsaj jekeno, majčkeno mestece. Gospod šef ga je pomeril očala z začudenim pogledom.

Kaj vam manjka?« Pafnucius je prosil še bolj reče. Solze so mu stopile v oči, zagrabil je za roko gospoda in jo pokril s poljubi. To je gospodu šefu že uga-

Zdi se, da ni nič posebnega, si je dejal šef »najbrž ce kapitalni osel — kajti on ni, da bo prišel sem brez tekeje — ampak zelo pošten in ponižen se mi zdi — raditega porabena«.

Podelil mu je neko me-

Pafnucius je soliden uradnik. Na vsako delo se spravi, če je pod njegovo častjo. Najbrž je bil še pridnejši kot ga je gospod šef pomislil, je pritekel on s slugo skozi vrata. Vedno je bil on, samo on biti g. šefu uslugo — celo po kozarček mu je tekkel, če je želel. Z njegovimi zmožnostmi ni bilo tako ugodno. Zakoma še ni vedel prav — ali prične pisati od desne ali leve strani — in predno je pisal dve črki, je pokvaril peres. Nikoli so ni našli razločevati velikih črk malih in, kjer bi moral poudariti piko, tam ga je zapustila vsa sreča.

Ali kar je bilo najhujše: ta je letal po uradu, kakor bi bil obseden. To je delalo gospodu šefu gotovo zelo nerodno.

Nervozno zakašljaval in na klic je priklopil Pafnucius kakor splašen pingav-

ski konj v sobo, se ozrl na čelvelj g. šefa.... in če je ležal prašek na njem ali ne, on je vzel iz žepa svoj svilnati robec in mu ga je obrisal.

V urad so vedno prihajale stranke. In če je prišel kdo takoj ga je Pafnucius spremljal po vsem uradu. Gosp. šef pa se je razburjal in je zakričal na ubogega Pafnucia:

»Slišite vi! Trotel, osel!...«

Ali že se je pokesal g. šef? Spomnil se je, da ga ne naga-varja v takem tonu, kakor je predpisan za občevarje s poduradniki.

Pafnucius je jokal, poljubljal šefu roke, še bolj pa gospej soprogi šefovi, ki se je slučajno v bradu mudila, ji prijazno vzel iz rok košarico, ki jo je nosila, in jo je prosil, če ji jo sme na dom nesti.

Tudi drugače je veliko po-

magal na šefovem domu. Vozil je otroke na izprehod, pomagal v kuhinji, kadar je bilo veliko gostov v hiši, je pekkel, kuhel itd. Lepil je potrte stole, pečatil je sode, če je g. šef kupil vino, in ko se je družina selila, je nosil lastnoročno svetiljke po mestu v novo stanovanje.

Če ga je hotel šef kdaj kaznovati, se je zavzela zanj njegova žena.

Na koncu leta je bil Pafnucius v plačilo za svoje zasluge povzidan v nastopni višji uradniški razred.

Vsako leto je Pafnucius napredoval za en razred in letstevica se je glasila: »Nič posebno zmožen, toda resen, priden in zvest, državni in postavi nesebičen udan in napram svojim predstojnikom ubogljiv«.

Sveže pivo.

GOSPOD. Ali pa je to pivo tudi dobro?

NATAKARICA. Brez dvoma gospod. Predvečeranjem ste ga pili iz islega sodčka in ste bili z njim uprav zadovoljni.

of of olzaj of of okut uj kdaj povišanje izostalo — ni mrmral, temveč je potrpežljivo čakal leto za letom — vedel je, da že pride na vrsto.

Nekega dne je Pafnucius gledal skozi okno in videl, kako je neki knez brezsrčno in neusmiljeno tolkel ubogega osla; bilo mu je, kakor da čuti udarce na svojem lastnem hrbtu; obrnil se je od okna in si je tiho nepoglasno dejal sam pri sebi:

»Ali se ne more ničesar storiti za ubogo živino, ki mora toliko trpeti?«

Neki starejši uradnik se je takoj zavzel za stvar.

»Prav imate«, jo vskliknil, »v vseh kulturnih državah se nahajajo društva za varstvo živali. Čemu ne bi tudi mi imeli v našem mestu?«

Tedaj so ustanovili društvo za varstvo živali. Seveda se je Pafnucius tudi takoj vpisal. Strastno se je zavzemal za uboge živali, tako živo, tako prepričevalno je govoril o muhah, ki jih mora pretrpeti živina, kakor bi vse te bolečine že sam nekoč prenašal.

Pafnucius si je pridobil glas daleč na okoli znanega govornika. In če je kdo v društvu vsaj polovico tako vneto govoril o nadlogah in bolečinah živali, ga je po strani pogledal in zamrmral:

»Ali je morda tudi ta nekoč prenašal gospodarja usode čez reko?«

Ko se je Pafnucius zopet nekega dne prav vneto zavzemal za ljube živali, tedaj so stopile ovdoveli apotekarici solze ganotja v oči. To mu je ugajalo, prihitel je k nji in ji je navdušeno stisnil roko. Ona da je že dalje časa občudovala njegova krepka ramena. Takoj drugi večer sta se zaročila.

St. i. živji in nedeljski lovci.

Komedija v štirih dejanjih s petjem.

STEFAN: Boš Ti meni pravil! Po počiva delo v gozdovih, pa si imel dovolj. Vidiš, v Zalesju sem jaz bil narmanj osmero srnjadi, a krmil jih celo zimo. Po globokem snegu v hudem mrazu sem jim nosil otave. Sel sem bil, da se je čredica pomnožila za štiri kozličce. Pa le povej knezu, sem za nagrado za svoj trud počil v tiju najlepšega šesteraka.

LOGAR: Ti si nepoboljšljiv...

STEFAN: Le reci: lovski tat, ropar kar hočeš! — Ali veš, zakaj ni bilo že leti naraščaja na Visokih senožetih, najlepšem delu gozda?

LOGAR: Ker sta Laskar in Ti vse strelila.

STEFAN: Ni tako, temveč radi te-

ga, ker so baš tam tri jalove stare srnce ob času paritve hotele vse samce zase, pa so ostale mlade neoplemenjene.

LOGAR: Česa pač Ti ne veš?!

STEFAN: Letos bo boljše, ker starih jalovk ni več.

LOGAR: Razumem...

STEFAN (prikima): Strelnino sem zaslužil! — Da ni Laskarja in mene, sploh ne bi bilo v teh gozdovih več ne dlake ne perja, toliko lisic je bilo. Seve, gospodu Logarju se ni ljubilo prežati na škodljivke v mrzlih nočeh, ob luninem svitu.

LOGAR: Zato je strup tu.

STEFAN: Pošten lovec ne polaga strupa, temveč zmanjša število škodljivih zveri s puško in kroglo.

LOGAR: Ali še nisi končal?

STEFAN: Le potrpi še malo, dokler sva sama! Povej še to, koliko divjih lovcev si prijel, odkar si v naših krajih?

LOGAR: Mi že pridejo v pest!

STEFAN: Tebi že ne, ker se jih bojiš! Res so nevarni, zato naj ne hodi knez in princ sama po gozdu! (Knez se zopet prikaže na vratih in ves prestrašen posluša).

LOGAR: Ti se jih ne bi bal, seve!

STEFAN: Prav gotovo ne! Daj jim prijazno besedo, kruha in zaslužka, pa bo mir pred njimi. Domačine poznam vse do enega, z drugimi, ki prihajajo iz oddaljenih selišč, pa bi že obračunal.

KNEZ: Pokličij jo!

LASKAR (odpre vhodna vrata in privede Cilko za roko).

CILKA (sramežljivo): Vaša Svetlost!

KNEZ: Njena knežja Svetlost, gospa kneginja Te hoče sprejeti.

CILKA: Kolika čast! (Ne ve, kod naj gre. Knez ji vljudno pokaže vhod).

KNEZ (upravitelju): Prosim, gospod upravitelj, naznanite moje današnje odloke!

Tako je postal Pafnucius visok, vpliven uradnik... pri-ljubljen radi svoje odkritosre-nosti in vpljivosti in bogat radi premoženja svoje žene.

Nekega dne so na vladi po-trebovali človeka, ki bi bil do-ber govornik, ki bi bil sposo-ben, da bi zastopal minister-skega predsednika.

Pafnucius je postal minister justice.

In ravno tisti dan ni imel gospodar usode ravno poseb-ega dela — tedaj se spomni na osla, ki ga je nekoč spre-menil v človeka. Sklenil je, da ga bo poiskal.

Šel je skozi mesto, opazoval ljudi in govoril tiho sam pri sebi:

»Je ta?... Je oni?«

V nobenem pa ni spoznal nekdanjega osla. Ves dan je blodil gospodar usode okoli — pri delavcih in pri obrtnikih je bil, pri trgovcih in pri nižjih uradnikih.

»Vraga, ali je moj osliček morda postal celo kak šef?« se je vprašal in je pričel iskati med šefi. Ko pa ni našel svo-jega Pafnucija, je vrgel pažnjo na višje vladne organe. Toda nikjer sled o njem, nikjer niti malo podobnosti.

Končno se je osmelil in se splazil v ministerski kabinet. Bil je sedež justice. Gospodar usode je ostal neviden v pred-sobi in je pokukal v kabinet. Strogo je premeril obraze in njihove kretnje.

»Za bogale« je rekel »ti vsi zgedajo tako, kot bi bili ne-koč... Ali kdo izmed vseh je pravi?«

Končno je zagledal Pafnu-cija. S klobukom v roki je sto-pil gospod usode v kabinet in vprašal:

»Oprostite — kaj ne? — vi ste pravzaprav osel?«

»Kaj?« je vskliknila nji-

hova ekscelenca — tako glas-no, kakor že od svojih mladih let ne. V istem trenutku je zgrabilo osem rok — skrivni policisti — ubogega gospodar-ja usode za ovratnik in odgna-li so ga ven.

K sreči se je lahko napravil nevidnega. Kajti drugače kdo ve, ali bi jim ušel?

KAKO GOVORJO KELNARCE V MARIBORU

Gost pride v gostilno in vpraša ponižno, kaj imajo za ohed ali za večerjo.

Kelnarca jim takoj odgovo-ri: Heiss abgesottenes, Krenn-würstel, Tellerfleisch, Kalbs-braten, Schweinbraten, z ge-röstete, s kislim krautom, Eingemochtes, Ersigfleisch, Klainerwürst, Toptenstrudel, Klachelfleisch, Haasrücken z zosom itd.

Gost jo debelo gleda in jej odgovori:

Jaz Vas ne razumem, zato grem k »konju«, ker tam bom že naprej vedel, kaj bom jedel.

KAKO IGRAJO V MARIBORU NA KARTE.

A.: Igrajmo za en liter »Schwarzen«.

B.: Ne, i möcht lieber »Weissen«.

A.: Tedaj dobro pa igraj-mo tako, ako jaz izgubim pla-čam »Schwarzen«, ako pa Ti izgubiš plačš »Schwarzen«, ker jaz sem Dalmatinec in ne morem piti »Weissen«.

POZNA GA.

Sodnik: »K lepi zlati uri tu di niste prišli, na pošten na-čin, kaj?«

Tat iz navade: »Prosim, go-spod sodnik, uro sem dobil v loteriji.«

Sodnik: »No potem ste pa vsaj loterijsko srečko ukra-dli.«

Vremenski prerok.

»Kaj pravite, stric, ali bo vreme?«

»Če bodo megle obrnile svojo pot, če prične pihati in posije solnce bomo imeli še prav lep dan.«

Zanimiva množica

Recimo, da se ima po-žiti število 234 s 85. V to ho napravimo pravokotni-ga razdelimo v 6 enkih tverokotnikov. Nad vsak tverokotnik napišimo od raj večje število 2, 3, 4, o vi strani od zunaj pa ma začnši z enico, tedaj: — Vsak štirikotnik razde-s ortano diagonalo v dva kotna predala in pomno 2 x 5, 3 x 5, 4 x 5 itd. nice napišemo v spodnji, setice pa na zgornji pr ček. Nato seštejemo šte pod diagonalami, jih na-mo od spodaj in ob c strani, pa dobimo iskano vilo 19.890. Tedaj tako:

	2	3	4
5	1	1	2
8	1	2	3
	1	9	8

Ako pa Vam se mudi, pravite hitreje, ako mn kot ste se to učili v šoli.

SOBA ZA BOLJŠE LJU

V Mariboru v neki go pri cerkvi zavrne natak vsakega gosta, kateri imeti serviet (prtič) in pi lokalu, z besedami: »Ako čete to imeti, pojte v sob boljše goste.«

V GOSTEH.

»Slušitel« je rekla zgov gospodična Krikovka »kd pred eno uro prišla k vam ie tako glava bolela. Seda je pa kar naenkrat ponchu »Ne!« je zakričal do gospod: »Motite se, sedaj ne boli!«

UPRAVITELJ: Na priporočilo go-spoda princa Hjeronima imenuje Nje-ga Svetlost gospod knez Sakraydolski Ivana Laskarja za knezjega lovca in ga dodeli v službo gospodu princu. Do-voli se mu stanovanje in vrt na Prista-vi, mesečna plača 50 forintov in lov-nina.

LASKAR (od ganofja ga sili jok): To je pej skor priuč, hnadlivi has-puod! Pej buojo žie vid'li, kejšn jah'r buo ratu (postal) Neh haspuod princ. Buoh Jem dej zdraujel! Zdej Jem pej buošnem (poljubim) Neh duobro ruo-ko, pruos'm od zamire!

KNEZ: O Tebi, Stefan Bregar, sem dobil (nekam v zadregi) pred kratkim — boljše mpenje; zdaj vem, da si do-ber gozdar in navdušen lovec. Gospod upravitelj, čitajte imenovanje!

UPRAVITELJ (čita): Njegova Svetlost, knez Sakraydolski, imenuje Stefana Bregarja za knezjega gozdarja

na mesto logarja Viktorja Schmida, ki je v enaki službi premeščen na graščino Erlenhof na Koroskem. (Knez da je medtem princu razumeti, da je slišal pogovor in prerokanje med Štefa-nom in logarjem in da nima več pomis-lekov proti novemu gozdarju).

ŠTEFAN (odkritosrečno): Viso-kost, življenje bi dal za Vas in za go-spoda princa!

KNEZ (očividno zadovoljen s ta-ko odkrito izjavo): Upam, da ne bo po-trebno, dragi Bregar! Logar Schmid, iz-ročite puško in lovski nož Svojemu na-sledniku!

LOGAR (po kratkem obojavlja-nju): Visokost me pošilja v moj rojstni kraj. Hvala!

ŠTEFAN: Tovariš, pozabiva, kar je bilo med nama in bodiva prijatelja! (Mu ponudi roko, ki jo logar po krat-kem notranjem boju stisne).

PRINC: Tako je prav!

LOGAR (se globoko priklone odide na sredo).

PETI PRIZOR.

Prejšnji brez logarja, Cilka. CILKA (se vrne vsa srečna in sela): Pomislite, gospa kneginja mu objela in mi je izročila ta denar, na ž njim kupim opremo za svatbo!

ŠTEFAN: Pa se tudi mudi za o-mo, ker knežji gozdar Stefan ne m prebivati sam v oni lepi beli hišici s zelenega gozda. (Objame Cilko, ko ni nikogar blizu. — Knez in princ data z vidnim zanimanjem to ne-siljeno očitovanje ljubezni).

LASKAR: Čie je našo Cilko sa hnadliva haspa objela, nej jo sie St buošne!

UPRAVITELJ: V navzočnosti N-ju Visokosti gospoda kneza in pri-bosta sedaj položila službeno priseg

(Dalej)

Goethe in Klinger

Goethe poseti svojega dobrega prijatelja, pesnika Klingera in se mu prijavi po kmeti. Ta gre v gospodarstvo in se vrne s poročilom, da gospoda Klingerja ni doma. Goethe pa je dočul njegov glas iz sobe in vedel, da se je prijatelj vrnil.

Nekega dne pride pa Klinger k Goetheju in vpraša svojega služabnika, ali bi mu govoril z gospodom. Goethe pa mu odprto okno.

Kaj? de Klinger, »mari, poznaj Tvojega glasu?« Goethe odgovori: »Klinger, si v resnici brezobrazen človek! — Ko sem bil pred dnevi pri Tebi, sem Tvoji knjigi verjel, da Te ni dočel. Ti pa še meni sumemu reš verjetil!«

Ta dobra anekdota se pričuje tudi o starorimskem pesniku Eniju).

OLJŠE ROKODELSTVO.

Kralj Adolf Friderik švedski (umrl l. 1771) se je v prostih urah in v svojo zabavo ukvarjal s strugarstvom. Ko je bil angleški feldmaršal Hamilton v Stockholm, da spregovori neko važno zadevo s kraljem, mu ponudi Adolf Friderik v spomin leseno točnico, ki jo je bil sam izrezal.

Hamilton sprejme to dar in reče šalivo: »Zavajajo me, toda ljubše bi mi bilo, če bi mi Vaše Velikanstvo izkazalo kako boljše rokodelstvo, kot to, ki mi ga zdaj pravi.«

V trgovini.

Kaj je »šmirgel papir« in kaj je »kloset papir« menda vsi veste. Da pa ne boste pomislili, vam pa še jaz pokažem: »šmirgel papir« se rabi za čiščenje železa, kakor n. pr. v železnici, peči itd. Kloset papir pa se rabi v 00 v higijenske namene.

Poslušajte torej: V trgovino spoda Petelina je prišla gospodična Veternjak in zahtevala neki predmet, katerega niso imeli. Zato ji je trgovina vajenec kratkoma odgovoril, da tega nimajo. Ko je gospodična odšla, je gospodar posvaril učenca zaradi tega, ker: »Tistemu, ki ne moreš obdržati z zahtevanim blagom, moraš ponuditi kaj podobnega.« Vajenec, bistra glavica, je te besede vtisnil globoko v spomin.

Ko je prišla nekega dne oznanjena gospodična, zopet v trgovino in vprašala po klo-

setnem papirju, ji je ta korajžno odgovoril: »Klosetnega papirja ravno nimamo, ampak lahko vam dam šmirgel papir.« Kaj pa je gospodična na to odgovorila, tega mi pripovedovalec te zgodbe ni povedal. Vajenec se je pač ravnal po gospodarjevem nauku.

Dobro si ga pritisnil.

Neke nedelje popoldne se srečata dva kmeta, Tone in Jože. Tone je bil premožen, Jože pa reven. Med njima se je razvil sledeči pogovor:

Jože: »Tone, kam si se namenil danes?«

Tone: »Opoldne sem imel pri kosilu prešičjo gnjat, po kateri jako rado žeja in sedaj

jo moram iti gasiti k Vodovodu (namreč žejo).«

Sedaj pa Jože ni vedel, kaj naj odgovori. Bil je revnejši od Toneja in zato si za kosilo ni mogel drugega privoščiti, kakor koruzni močnik. To se mu je hitro poznalo in tudi Tone je to opazil, ker je imel za gumbom od telovnika še sedaj malo močnika. Da bi se ta pred prijateljem ne pokazal ravno v taki slabi luči, zato je odgovoril: »Jaz grem pa k Vinovodu na pol litra, ker sem jedel opoldne piščanec.« Tone mu je hitro odgovoril, kazoč na ostanek močnika na telovniku: »Dobro si ga pritisnil, da ti je za gumbom opravi svojo zadnjo potrebo.« Od tedaj ni Jože nikdar več tajil, kaj je jedel.

Ura gre nazaj.

RAVNATELJ. Gospod Smukar, že zopet ste prišli prepozno v urad.

PISAR. Moja ura gre nazaj.

RAVNATELJ. Pustitejo drugič, naj gre domov, le vi hodite o pravem času v pisarno.

Šjor Čuk.

Ves se tresem iz strahu in jeze. Rojanski turn se pa trese z menoj iz gole solidarnosti. Ako pošljejo še Rusi Trocki-ja v pregnanstvo na rojanski turn, potem sem prepričan, da postane iz turna res »Alloggio popolare« in bi mi ne preostajalo drugega, kot pobrati šila in kopita, ter hajdi po svetu, kajti v »Alloggio popolare« ne bi hotel prebivati, če radi velike konkurence. Sedaj pa k stvari!

Čuk iz Rojana je res vse po pravici povedal, kot se gre poštenemu ntičen. In meni je le žal, da kot ptica nima roke, katero bi mu pošteno stisnil. Posebno tisto o borovi smoli je resnično, kar lahko pričam velik »blek« na moji suknji. No, pa naj bo, saj to je tudi za narodov blagor, kajti dokler bomo pridno posečali športne prireditve in po možnosti tudi sami brcali, nas ne bo vzel vrag. Sploh, za narodne manjšine je naravnost priporočljivo, da gojijo nogomet, hazeno itd. Kaj

zafiranje materinega jezika vedno in povsod, to je politična stvar. Glavno, je, koliko »goalov« je dobil Peter in koliko Pavel, katera hazenašica lepše »parira« in močnejše »centrira«, kateri osol »višje skoči in nižje pade« — za razne zloglasne naredbe prefektov, pa se požvižgamo. Se, eno zgodbo!

Na velikonočno praznike je gostovala v Trstu hazenašica, z imenom T. k. d. »Atena« iz Jugoslavije.

Dragi Čuk lepe brhke slovenke! Hazenašice od »Atene« so se vedle napram nima naravnost kavalirsko. Posebno na velikonočni ponedeljek,

dan prejo so bile še v zadregi, zato ni vladala tista prisrčnost — ko so jih začele kar na igrišču objemati od srca veselj, ker so jim zabijale tako mojsterske »goalove«. Ta velika prisrčnost, — kar jih lahko razumljivo pa lepi članicam od »Atene« ni ušla in ker je začel postajati tudi sodnik sila vljuden, so le po pozdravile in šle. Publika je strneta in protestirala. Neki gospod je jokal. Jaz sem preklinjal. Zakaj? Ne vem. So pač na svetu ljudje, ki se hitro razburjajo. — Na, vsak način je nekaj na stvari, ker »škure« in »botra« sta razbivala lonce in ko onadva razbivata častljivo kuhinjsko posodo, se nekaj zgodi, kakor n. pr. kakšen občni zbor se je tudi zgodilo.

Sedaj pa lepo končam, ker nočem riskirati moje ubode kožo, če ker sem zašel na tisto delikatno polje, na katero iti je v Trstu zelo nevarno. — Moj poklon Sovi, ter ostajam vedno tvoj Repija

Don Zuratti.

Starejšim Goričanom je še v živem spominu ta popularna oseba. Bil je Goričan, iste korenine, velik, močan in priljubljen. Ako se kdo na smrti ni postelji ni hotel izpovedati, so poslali k njemu gospoda Zurattija, ki je še vsakega grešnika spokoril. Bil je vikar v cerkvi sv. Ignacija. Nekaj dne primesejo h krstu novo rojeno dete; oče je bil tudi poleg. V zakristiji nahajali Don Zuratti očeta, rekoc: »Imaš že šestdeset let, pa mi našaš otroka v krst!« »Taj, šjor plevan«, odgovori mož, »saj nimajo vsi možki 60 let!«

GLOBOKA LJUBEZEN.

On: »Pa me res ljubiš?«

Ona: »Ti si vendar ne boš domišljeval, da bi se ves dolgo večer tako neznansko dolgočasila s Tabo, ako bi Te ne imela rada!«

Pravijo.

Pravijo, da znajo neke cerovške gospice več ko hrške peč in zato so si zavile rokave, ker bodo menda naredile ofenzivo na srčke.

Pravijo, da je cerovski belovekutar nepristranski junak, ki ima nož brusen na dva kraja. — Manj pametni mu pravijo: jezik za zobmi!

Pravijo, da na Banjšicah je neka sova hotela pred cerkvijo okrempljati neko deklet; ali ni so se ji izpolnile želje. Toda spodrsnilo se ji je!

Pravijo v Rojani, da so zapodili iz štale okuženega žrebca, da ne bi okužil še druge. Dotični žrebec pa, ker mu ni več mogoče k jaslom, skuša s kopiti razdreti štalo. Sam je pa prešibek, zato si je poiskal še enega kompanjona, ter »viribus unitis« skušata vničiti štalo... Rakolb se jim pa sanje na vso grlo.

Pravijo, da novinarski klub v Mariboru sprejema samo one za člana, ki pripadajo njihovi stranki.

Pravijo, da imajo v Mariboru tako slabe pet, eden in poldinarske bankovce, da jih ljudje proč mečejo, ali pa, da z njimi druge popajo. — Pravijo pa tudi, da petdinarskih bankovcev primanjkuje tako, da je postala v Mariboru stagnacija v denarnem prometu.

Pravijo, da mariborski gostilničarji s cenami nečesto odhajajo, čeravno so cene mesu znatno padle.

Pravijo, da so otvorili v Mariboru več dalmatinskih kleti in da je to le zaslug Primorcev. Zadnji čas pa so začeli tudi otvoriti štajerske kleti, ki pa imajo tudi dalmatinska ali pa primorska vina, samo zato, da ljudi lahajo.

Pravijo, da v Mariboru nečesto govorijo slovenski, toda to ni tako, kajti primorski Slovenci govorijo radi slovensko — drugi pa ne — kajti ti le govorijo najraje — deutsch.

Pravijo, da v Mariboru nečesto podirajo gorških Slovencev, ker baje niso njihove stranke, pa ne vedo, da v inozemstvu med Slovenci ni strankarstva, temveč se vsak Slovenec čuti le za Slovenca in ne za eno in drugo stranko.

Pravijo, da so v Mariboru postale cene mesu ceneje kot so bile do sedaj, da pa gostilničarji vkljub temu prodajajo klobase še vedno po isti visoki ceni. Vzrok temu je pa, da so se gostilničarji dogovorili s klobasari, da naj ostanejo cene. Kljub temu so klobasari znižali ceno za 1 dinar za 1 kg. Neka gostilničarka je pripomnila k temu, da se to ne splača, da bi sedaj kaj znižali, kajti kmalu bodo cene zopet poskočile.

Pravijo, da neki »Ober« v neki mariborski kavarni trdi, da je »Čuk na palci« revolucionar in zato, da ga noče imeti v kavarni, ker se boji, da ne bi postali vsi gostje revolucionarji.

Pravijo, da je v Mariboru zminulo dalmatinskega in primorskega vina in da so zato otvorili »štajersko klet«, kjer se prodaja pristno štajersko pa tudi navidezno dalmatinsko in primorsko vino.

Pravijo, da nekatera dekleta na Sirmem Bregu, so ustanovila eleganco društvo »Sama bom«.

Pravijo istotam, da kadar pride gosposična domov, bodo hodili fantje k nji v vas s procesijami, kakor romarji.

Pravijo, da se je dal Čuk v Jelovcu aretirati, jaz pa pravim, da so se grozno zmotili isti, ki so to govorili. Zakaj? Zato, ker ni bil Čuk, ampak je bil le njegov čitatelj. — Nekdo.

Pravijo, da so na velikonočni ponedeljek prav izvrstno kegljala novo sušiška dekleta.

Pravijo, da je bil na velikonočni ponedeljek imeniten sejem na Novi Sušici; blago se je prav dobro pro-

dalo, ker je bilo vreme vgodno; najdražje pa so šle rože.

Pravijo, da so začeli na Stari Sušici ruvati lase iz glave zaradi lju-bezni.

Pisma.

IZ BUENOS AIRESA.

Spodaj podpisani Slovenci, nahajajoči se v Južni Ameriki in stanujoči v Buenos Airesu pod števil. 2687, želijo srečne in vesele Velikonočne praznike vsem sorodnikom in rojakom, čitateljem »Čuka«, posebno pa našim vrlim dečletam, da bi se nadalje radovoljno počakale na našo vrnitev. — Leban Ivan, Črniče; Oberdank Iván, Šempas; Pečenko Alojz, Rihemberk (Brje); U. Jekše, Selo; Andrej Peršič, Črniče; A. Gamsšek, Stanjel; Urh, Zali; Forteran, Rihemberk; Stabelj Jožef, Zalošč pri Dornbergu; Gleščič Alojz, Šempas; A. Jekše, Selo; Faganel Franc, Črniče; Leban Franc, Šempas; Kraš, San Leopold, Šempas; Gleščič Franc, Šempas; Saksida Jožef, Saksida; Bavčar Mihael, Batuje; Bavčar Andrej, Selo; Pečenko Franc, Rihemberk (Brje); Peršič Anton, Šempas; Lojk Franc, Šempas; Rebula Josip, Brje na Krasi; Ličen Stanko, Osek; Trčon Josip, Klanec pri Gorjanskem; Stanislav Badalič, Šempas; Franc Rijavec, Kamnje; Rijavec Anton od Bajte pri Gorici; Vodopivec Alojz, Komen; Antonič Anton, pri Proseku; Rijavec Jožef, od Bajte pri Gorici; Plahuta Slavko, Batuje.

ODGOVOR.

V listu, kateri je izšel z dnem 19. t. m., je bil jako važen razglas, kateri je zbudil vse fante iz cele občine Jablanice in sploh iz celega okrožja Bistrice. Zali Bog, fantje so se zbal slabega vremena, zato so preložili za v sredo na praznik Marijinega oznanjenja t. j. 25. t. m. dražbo deklet. Bili so pa tudi nekateri, ki so se v nedeljo poslali zvonit pobaline v cerkev, kakor je tu pri nas sploh navada in s tem napravili veliko denarja, da drugi dan še za cigarete niso imeli.

V sredo je pa bilo nestanovitno vreme, fantje iz vseh krajev so prišli v vas ali žali Bog, dražbe ni bilo, ker fantje so se zbal in v Dolnje (Čiče) poskakali.

NARODNA KNJIGARNA GORICA

via Carducci št. 7

priporoča trgovcem in slavnemu občinstvu svojo zalogo šolskih in pisarniških potrebščin po zelo nizki ceni.

Slovenske knjige!

Zahtevajte cenik!

Razglednice za šaljivo pošto in drugo od L. 4.— za 100 kom. in dražje. :: Silkanice za otroke!

POGOVOR V ROJANU.

I. pūpa: Reči, kar hočeš, toda nova moda je lepa. Z ostrizanimi lasmi smo take, kot gazele. Lepo vitke... gol vrat... mala rožnata ušesca se lepo vidijo.

II. pūpa: Lepo te prosim, nehaj! Z ostrizanimi lasmi, smo take kot opice. Jaz, jaz — sem odločna nasprotnica te nove mode.

I. pūpa: Toda, ne razburjaj se vendar! Poglej, ti si se vedno zanimala za pariško modo. Svilena krilca, prozorne nogavice, — da si moramo umivati noge vsaj enkrat na teden — visoke podpetnike itd.; sedaj pa tako nasprotje.

II. pūpa: Kaj blebečeš?! Pariška moda ha-ha... To modo so prinesli iz Polinezije, da delamo konkurenco ljudozrkam. Parižanke so se jo le prve oprijele, ker na razne tepce »Cottij«, »Erba« in »Bertelli« več ne deluje, pač pa čudna frizura.

I. pūpa: Iz Pariza, Londona ali Polinezije, meni se dopade

in basta. Sploh, pogledjmo samo okoli sebe. N. pr. Barkovljanke...

II. pūpa: Lepo te prosim, samo molči! Bila sem na Trsteniku v nedeljo in... rudečica me obliha, če se spomnim. Ne veš, kako so jih fantje »zafrikavali«, meni oziroma mojim lepim dolgim lasem so delali pa poklone in eden — oh, kako me je sram! — mi jih je skušal celo poljubiti...

I. pūpa: Toda tisti fantje so bili gotovo kakšni kmetavzarji?

II. pūpa: Da, moderni »polizani«, »škartoceti« niso bili, hvala Bogu! Zato je pa njih bodba o naših lasch, tembolj merodajna.

I. pūpa: Naj bo kar hoče! Jaz si jih bom ostrigla, četudi jih bom »lasala« od mame, da bo joj...

II. pūpa: Glavo klonim pred teboj. Ti si moderna, emancipirana in jaz, jaz — sem ničla pred teboj, ker radi mode, ne bi hotela še trpeti.

I. pūpa: Oh, prosim le iro-

nije ne! Tako je in ne bo gače, tudi če izgubim fantje.

II. pūpa: Ko boš začela siti frizuro ala Bebe, te fant itak zapustil. — Da, Kako prav je imel tisti fant, mi je pravil, da večina žensk imamo v glavi zrak, v žilah lečjo omako in v prsih, na sto srca — en pečen krompir.

I. pūpa: Tega si ne dovolj veš! Hočeš se še norčevati menoj... jaz ti izpulim...

II. pūpa: Adijo! Adijo! di vaših prismojenih novotarij, se še ne bom tepla.

I. pūpa: »Šinjala«

„Čuk na Palci“ na danski plesu.

Kakor vsako leto, tako so tudi to leto imeli danski fantje, svoj običajni ples na velikonočni ponedeljek, ki rega sem se udeležil tudi jaz, pod »Čukom na palci«. Komaj sem se dobnos vsedel na »kamin« Zlede bajte ter napravil svoj »rešpet« da bi bolje videl na plesišče, tedim — o strah in groza! — da pelje znameniti merčanski lovec, nez Godcev, s svojo zalo hčerko ples. Ker je ta pred leti usretil Planini mojega strica medveda, mi je takoj v glavo, da utegne biti tudi mene pilniti raz Zledeba »kamina«. »Hej, Čukec, ne bodi umen«, misli sem si sam pri »odkuri jo, dokler je še čas!«

Jezno sem parkrat začukal, delperje »rešpetin« ter zletel na blis smreko, odkoder sem imel najbrz razgled po vsej »danski republi«. Globoko sem se oddahnil, ko sem bil na varnem. Ni mi bilo treba čakati.

Točno ob 3. uri je prikorakala Dane sezanska muzika. Vse je le vkup, kot da bi prišel v vas slavicus »Fumagali« s svojo mezarjo. Še celo ciganci, ki so tak slučajno taborili na »Hrbčiču«, so vrezali za muziko, da so jih kmahajale razirgane hlače. Za njimi je vozil Andrej Velkobosi s svojimi »sivčki« cvet orliške in sezanske inteligence. Pokal je z bičem in ganjal kljuseti, kakor hrenovski man. Vsa ta pisana mešanica, obseja iz deklet, fantov, otročaje, decev in starih bab, je hitela z vred na plesišče, katero je bilo napravljeno pod košatimi drevesi. Ples so plesali danski strici in tetke. Če se je med nje morda vrnil danski »statek« ali »mamica«, tega sem mogel doznati. To bo mogel vedela Marijana Žefredova, ki je imela svoj poročevalni urad pod smreko. Jaz, ponizni »Čukec na palci« sem vrzel najprej svoje oči na danska dekleta. Šment, kako so bile napravljene! Imele so kratka krila nagubane na orglice, izpod katerih se je videlo bele špičke, promokalete, lakaste čreveljčke, krak rokavce ter svilene bluze vrezane srček. Na glavi pa veliko število lesičnih instrumentov in zvezdic, kor na nebu v jasni noči.

In pa kako so znale plesati? Kalsrnce so prekladale svoje noge in žice ter se zibale na desno in levo kakor klasje ob vetru. Res, lahko bi bil ponosen vsak fant, če ga je doletela sreča, da je mogel z njimi plesati.

Gledaje te krasotice, prejala je mene misel, da bi nekoliko poplesal Seveda teh krasotic se nisem upel prejeti za rokce, da bi se z njimi kal v lahkem plesu; moje stare bobe Sove pa tudi ni bilo tam. Kaj mi

storiti? Oddal sem Jezno dekle-
svoj čukovski pozdrav ter zletel
mreke na »Majčnovo osmilco«.
sem prevrgel v svoji plavčni je-
žanski »kapelmajstru« Dreč,
ličarjevemu kozarec terana, po-
na jo odkuril v drenjski hotel
svojo jezico.

sešel sem na »lovč«, da nikoli
ne poletim v dansko republiko,
ono pa takrat ne, ko bodo imeli
si homonisti bal.

ZA GOD.

V svojih štiriindvajsetih le-
tih je bila ona tako krasna
deklina, da je sklenil, da ji na-
pravi za njen god veselje.

»Za vsak god, ljubica, ti
bom poslal toliko rož, kolikor
let šteješ!... To je rekel in
odhitel v ovetličarno«.

»Ta je naš najboljši odje-
malce, zato mu daj pol tucata

Ko je vstopil, je rekel trgo-
vec vajencu:
»več kot bo zahteval!« - De-
bela je gledala ljubica, ko je
zašela namesto 24 — kar tri-
deset cvetlic.

Motocikel

lahak, prvovrsten je na
prodaj.

Več se izve v »Narodni knji-
garni« v Gorici.

Velike zaloge po znižanih cenah

Izredna prodaja na račun tovarnarjev

ulica Savorgnana, 5 - VIDEM (Udine)

vogal ulice Cavour.

BOGATA IZBERA

moškega in ženskega sukna, izgotovljenega perila, bombaževine, platna
v vseh visočinah, prtenine, brisače, servietti „Fiandra“, pletenine, volnene
in bombažaste, preproge, obposteljne preproge, korsi iz jute Cocco, zavese,
blago za mobilijo, posteljna pregrinjala in pokrivala volnena v vseh merah,
prešivane odeje, opreme za neveste, celotne opreme za restavracije, za-
vode žimnice iz volne in žime.

Obrobljene rute	0.75
Prtiči za čaj	0.95
Nosne rute obrobljene jour	1.25
Povoji za deteta, meter	1.30
Moške barvane nogavice	1.75
Sukno iz gobastega blaga	1.75
Brisače reklam 45 × 90	1.90
Tkano sukno	2.30
Cunje za brisanje	2.20
Servijeti (Prtiči) 60 × 60	2.50
Ženske nogavice	2.50
Švicarsko vezenje, meter	2.50
Gobaste brisače	2.75
Nogavice z dvojnato peto prvo- vrstne	2.75
Madapolam, meter 80 cm.	2.90
Oxford za srajce, meter	2.95
Naramnice dvojnate elastične	3.50
Moderci vezeni	3.50
Blago Pelle novo 80 cm. meter	3.90
Platno Madonna 80 cm. meter	3.90

Pletepe jopice	4.50
Ševijot	4.90
Preproge iz jute	5.50
Obposteljne preproge, reklam	5.50
Blago za tepihe iz jute, meter	5.50
Angleški batist 80 cm. meter	5.90
Ženske nogavice svilene	6.50
Napoletanski prti	7.90
Ženske srajce z ažurom	9.90
Žensko spodnje krilo, vezeno	9.90
Žamet za lovce, meter	10.50
Kombinacija vezena	12.90
Moške srajce iz zefirja z ovrta- nikom	15.90
Rjuhe z ažurom	29.90
Posteljno pregrinjalo z robom 200 × 210	33.90
Posteljno pregrinjalo vezeno	49.90
Žimnice Crine prvovrstne 14 kg.	55.
Prešite odeje barvane	59.

OPOMBA - Vsako blago, ki ne ugaja najsibo glede kvalitete ali pa cene se vzame nazaj.

Na debelo in na drobno.

— STALNE CENE. —

Razprodajalcem poseben popust - Stalna razstava z zaznamovanimi cenami.

VRADNA NATANČNOST.
Nekdo iz Vipave se je vrnil iz tujine. Sedel je na županstvo po potrebne listine za potni list. Šel je hotel v Francijo.

»Torej prosim, gospod tajnik za potrebne listine!«

Tajnik je listal po registru, končno je zmajal z glavo in rekel: »Ne morete dobiti potnega lista, ker ste namreč 13. avgusta leta 1919 umrli.«

POSTEN NAJDITELJ.

Nekdo je izgubil denarnico z večjim zneskom. To sboje izruko je objavljajal po pisarnicah in obetal lepo nagrado »poštenemu najditelju«. Nekoga dne dobi na slednje pismo: »Spoštovani gospod! Vaša denarnica se je našla. Smatram za svojo dolžnost, da Vas o tem obvestim. Vas obvarujem nepotrebnih izdatkov za objavljanje po časopisih.«

PROFESOR.

Gospa profesorca zaloti g. profesorja, ravno, ko poljublja domačo kuharico!

»Jaz... jaz... sem presenečena!« zavpije vsa iz sebe.

Tedaj se zresni profesorjev obraz: »Matilda«, pravi, »Prosim te vendar, da malo več pozornosti obračaš na besedno izgovorjavo! Presenečen sem bil jaz. Ti le strmiš!«

SKRBNA GOSPA.

Gospod Kikiriki je prišel pozno zvečer domov. Stanovanje je bilo zaprto. Vše trkanje ni pomagalo nič. Končno se odloči, da bo splezal skozi okno. Posreči se mu. Jezno plane v jedilnico, na mizi najde listič papirja: »Šla

sem v Kino. Ključ leži zunaj pred vrati pod pragom. Tvoja žena Kokodak!«

SLAB IZGOVOR.

Gospodinja pride v kuhinjo in najde tam nekega velikega tujega moža.

»Kdo je to, Ana?«

Ana je zardela in jecljala:

»To, to... je moj brat, milostljiva!«

»Ali, saj vam ni čisto nič podoben, Ana?«

»Vendar, milostljiva«, je protestirala Ana »ravnokar si je brado obril in radi tega ni tako podoben!«

Manufakturo, perilo, izdelane oblike po cenah brez konkurence

kupite pri dobroznani

Bratje Mose

Via Rastello 7 - GORICA - Via Rastello 7

Trgovina z manufakturo

SKODNIK ANTON

Gorica - Via Seminario 10 - Gorica

Le zadovoljnost k pravi sreči vodi!
Zapomni si, nev sta, to resnico,
in preden sežeš ženinu v desnico,
previdna pri nakupu bala bodi!

Blago po nizki ceni, zadnji modi
predaja za deželo, za Gorico
pri semenišču v hiši z desetico
trgovec **Skodnik Anton**, znan povsodi.

Ali to se tiče tudi tebe, mati,
in tebe, žena, ženin, fant, deklina,
trgovec ti kupuješ mnogo škrti

cefirja, oksforda in etamina!

»Sem zadovoljen z blagom!« vsak poteče
in zadovoljnost ključ je že do sreče.

PODRUŽNICA

Ljubljanske kreditne banke v Gorici

Corso verdi „Trgovski dom“

Telefon št. 50 — Brzojavni naslov: Ljubljanska banka

Delniška glavica	CENTRALA	Rezerva SHS
in rezerve:		Din.
Din. 50.000.000	LJUBLJANA	10.000.000

Podružnice: Brežice, Celje, Črnomelj, Kranj, Maribor, Metković, Novi Sad, Ptuj, Sarajevo, Split, Trst.

Obrestuje vloge na knjižice po 4%.

Nakup in prodaja vsakovrstnega tujega denarja.

Izvršuje vse v bančno stroko spadajoče posle najkulantneje.

Pozor! Perilo za neveste

Corso Giuseppe Verdi 1

Saladische tkanin.

Voljeno blago
Bombazevine

Tkanine

Odeje

Tiž (dvonitnik)

Voljeno blago

za moške

in ženske

Perilo za novorojenčce! Pozor!

Podružnica: Via Carducci

Izdelano perilo
za moške
in ženske

Laneno platno
in bombažasto

Popolne bale
Preproge iz
baržun in
linoleja

ARTURO DE ROSSI

GORICA

Telefon št. 276